

A jövendölés

Volt egyszer, hol nem volt, volt egyszer egy bíró, meg annak egy csinos felesége. Egyszer osztang viselős lett az asszony. Mikor egyszer estve lefeküdtek, hogy majd világra hozza az asszony a gyereket, hát kopogtatnak az ablakon. Kinéz a bíró, hát, uramfia, mit lát? Mi mást, mint két mesterlegényt, akik szállást kértek éccakára. A bíró igen jószívű ember volt, de megmondta a két legénynek, hogy most nem adhat szállást, mert az asszony betegágyat fekszik.

– De ha nem sajnálják – azt mondja –, feküdjenek a gangon – mert szép gangos háza volt a bírónak.

Hát úgyis volt. A mesterlegények fejük alá tették a tarisznyát, osztang befeküdtek a virágos kenderbe, mert akkor volt a nyövés ideje, hát oda volt rakva a kender szépen a fal mellé. Regvel osztang csakugyan megvolt a kisfiú. Rítt is nagyon, mintha csak a Samu nadrágja lett volna rajta. A két mesterlegény osztang felkelt, osztang bementek a bíróhoz, hogy megköszönjék a szállást.

– Hát hol vagyon lakások? – azt mondja a bíró. – Merre irányítják a szekér rúdját?

A két mesterlegény osztang megmondta, hogy hova mennek.

– De már várjanak egy cseppet – azt mondja a bíró –, mert nem eresztem el addig, míg egy csepp früstököt nem esznek.

Osztang behívta őket az első házba. Leül a két mesterlegény, a bíró meg benyúl az almáriumba, kiveszen egy icce pálinkát meg egy porcióst, osztang kínálja őket. Azok meg isznak. Kiment osztang a komorába, hát behoz egy nagy kenyeret, meg egy font paprikás szalonnát. Azok meg esznek. Mikor osztang jóllaktak, a bíró odahozta hozzájuk a kisgyereket, aki ma regvel született. Megnézi mind a két mesterlegény, az apja osztang kimegyen, hogy enni és inni adjék a marhának. Addig meg az egyik mesterlegény egy kis cédulára azt írta, hogy: „Vigyázzék, bíró uram, erre a gyerekre, mert az anyját veszi majd el, az apját pedig megöli!” Osztang a cédulát betette az almáriumba, osztang megint visszaült az asztalfőre. Elbúcsúztak, osztang elmentek, a bíró meg ott-hon maradt.

Egyszer osztang már tizenhét esztendő lett a gyerek, igen szép volt. Ha az apjával, aki még akkor is bíró volt, végigment az utcán, minden kapuból megbámulták őket, még a kurátor is azt mondta rájuk, hogy olyan, akárcsak egy szép pár ökör. Csupa gyönyörűség volt rájuk nézni. De egyszer már igen gazdag lett a bíró, hát új házat akart építtetni, de a régi bútorokat be akarta vin-

ni, hát a kezeibe akadt az a bizonyos cédula. Elolvassa, osztang csak elmegyen világgá, nem szól ő senkinek, azt se mondta, hogy „isten áldjon”, csak elment.

Mikor a rétről hazajött az asszony, hát látja, hogy nincs ott az ura. Szétszalajtja a falut, hogy keressék meg, de nem találják, osztang csak elmegyen világgá, nem szól ő se senkinek, azt se mondta, hogy „isten áldjon”, csak elment. Mikor osztan másnap a vásárról hazajött a fiú, hát látja, hogy nincs se az apja, se az anyja. Szétszalajtja a falut, hogy keressék meg, de nem találják, osztang csak elmegyen világgá, nem szól ő se senkinek, azt se mondta, hogy „isten áldjon”, csak elment.

Ment, ment, mendegélt. Már legalább öt esztendeje, hogy keresi az apját meg az anyját, már bele is szokott, hogy ő árva, de azért mégis kereste. Egyszer osztang megyen erdő közepében, hegyen fel, hegyel le, hát egyszer csak meglát a fán egy vadmacskát. De nem félt tőle. A vadmacska meg leugrik, rászalad a feje tetejére, osztang azt mondja neki, hogy ne menjen arra, mert ott lesz egy szép menyecske, osztang nagy baj lesz belőle. De a fiú rá se hallgatott, csak ment tovább. Megyen, megyen, mendegél, hát csakugyan úgy volt, ahogy a vadmacska mondta. Egy gyönyörűséges szép menyecske ült ott. Hát, ahogy meglátja a fiú, aki már huszonhárom esztendő is volt, mindjárt elfelejtette azt is, amit a vadmacska mondott, meg azt is, hogy ő az apját meg az anyját keresi, mert mindjárt odaült a menyecske mellé, osztang elkezdte ölelgetni. De a menyecske is elfelejtette, hogy neki azt mondta egy vadmacska, hogy ha leül valahol, baj lesz belőle, meg hogy az urát meg a fiát keresi, mert szép legényt érzett maga mellett, hát ő is kezdte ölelgetni. Egyszóval megszerették egymást. El is mentek egy pusztára, a legény beállott juhásznak, a menyecske, a felesége meg esmeng juhásznénak. Osztang ott éltek.

Hát egyszer csak kimegyen a juhász őrzeni a juhot, de a früstökre hazament, hát látja, hogy egy ember fekszik a felesége ágyában. Azt gondolta, hogy a felesége megcsalja, hát felkapta a fokosát, osztang megölte az embert, aki a tulajdon apja volt. Egyszer csak bejön az asszony, az meg ahogy meglátja az embert, mindjárt elájul, mert az meg az első ura volt. Hát ott nézi egy cseppet a fiú egészen megiszonyodva, egyszer osztang csak beugrik az ablakon két vadmacska.

– Látod, megmondtam, hogy ne menj arra! Te arra mentél, osztang most megölted az apádat meg az anyádat – mert annak meghasadt a szíve, ahogy megtudta, hogy csakugyan a volt ura volt.

– Hát az apám volt-e ez?

– Biz’ az! – azt mondja a két vadmacska egyszerre.

- Jaj! – azt mondja a juhász, a volt bíró fia. – Hát igazán-e?
- Biz’ igazán! – azt mondja a két vadmacska egyszerre. – A feleséged, meg a tulajdon anyád volt.
- Jaj! – azt mondja a fiú.

Osztang odament az apjához, aztán megcsókolgatta, meg rítt is. Osztang odament az anyjához – ahhoz a bizonyos menyecskéhez, akivel az erdőben a fa alatt találkozott, aki a felesége is lett –, osztang megcsókolgatta, meg rítt is. Osztang kiszaladt. Szaladt volna világgá, de az alatt a bizonyos fa alatt elébe ugrott az a bizonyos két vadmacska. A fiú már tudta, hogy miért, meg a két vadmacska is mondta neki, hogy:

- Olyan nagy bűnnel vétkeztél, hogy itt fel kell magadat akasztani.

Biz’ a fiú fel is akasztotta magát. Hát a két mesterlegénynek a jövődölése be is teljesedett. Így büntette meg az Isten.